

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 maja 2015 roku, ustalił M. K. (1) wysokość emerytury od dnia 1 maja 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2014 roku wyniosła: 20% emerytury obliczonej na podstawie art.53 ustawy emerytalnej – 375,50 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art.26 ustawy emerytalnej – 1.635,76 zł, czyli łącznie 2.011,26 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1980 roku do 2013 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 77,92 %, przyjęto kwotę bazową w wysokości 3.191,93 złotych. Podstawa wymiaru emerytury wyniosła 2.487,15 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 31 lat, 10 miesięcy i 11 dni tj. 382 miesiące okresów składkowych oraz 2 lata, 9 miesięcy i 8 dni tj. 33 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyniosła 1.877,48 zł brutto miesięcznie. Podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury, tj. na dzień 14 maja 2015 roku. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 30.180,99 zł; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi – 485.902,11 zł; średnie dalsze trwanie życia wynosi - 252,40 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wynosi 2.044,70 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej tj. $(30.180,99 \text{ zł} + 485.902,11 \text{ zł}) / 252,40 = 2.044,70 \text{ zł}$. Niniejszą decyzją doliczono składki zaewidencjonowane na koncie M. K. (1) do 30 kwietnia 2015 roku oraz doliczono staż do 30 kwietnia 2015 roku i przeliczono podstawę wymiaru świadczenia, co nie spowodowało zmiany kwoty świadczenia. Emerytura ustalona niniejszą decyzją została zawieszona, ponieważ jej wysokość jest mniej korzystna od emerytury ustalonej na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej o symbolu (...).

/decyzja – k. 64-65 akt ZUS/

W dniu 27 lipca 2015 roku M. K. (1) złożył odwołanie od decyzji z dnia 17 czerwca 2015 roku znak (...), wnosząc o przyznanie mu prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku, tj. od miesiąca maja 2014 roku oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanym w sprawie VIII U 2658/14, zmieniono decyzję i przyznano mu prawo do emerytury od dnia 12 maja 2014 roku. Organ rentowy zaskarżoną decyzją ustalił jednak odmienny sposób wypłaty świadczenia – od dnia 1 maja 2015 roku. Wobec powyższego wniósł o przyznanie mu prawa do świadczenia zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi od dnia 12 maja 2014 roku.

/odwołanie – k.2-3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, iż podstawę prawną zaskarżonej decyzji stanowi art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art.6 pkt.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku. Organ rentowy podniósł, że wnioskodawca urodzony w dniu (...) złożył w dniu 20 maja 2014 roku wniosek o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 5 czerwca 2014 roku odmówiono wnioskodawcy przyznania emerytury, jednak w wyniku zaskarżenia owej decyzji, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 4 marca 2015 roku zmienił decyzję i przyznał mu prawo do emerytury poczynając od dnia 12 maja 2014 roku (sygn. akt VIII U 2658/14). Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, organ rentowy decyzją z dnia 29

kwietnia 2015 roku przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 12 maja 2014 roku i poinformował, że w celu podjęcia wypłaty należy przedłożyć świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy. Ze świadectwa pracy złożonego w dniu 14 maja 2014 roku wynika, że M. K. (1) był zatrudniony w (...) w okresie od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia

12 maja 2015 roku. Wobec powyższego zgodnie z obowiązującym art. 103 a ustawy, prawo do wypłaty emerytury stało się możliwe od miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, tj. maja 2015 roku.

/odpowiedź na odwołanie – k.8/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. (1) urodził się w dniu (...).

/bezsporne/

Decyzją z dnia 5 czerwca 2014 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 maja 2014 roku odmówił M. K. (1) prawa do emerytury. Organ rentowy podniósł, iż wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 11 lat, 9 miesięcy i 23 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okres zatrudnienia od dnia 28 czerwca 1972 do dnia 15 kwietnia 1974 roku, od dnia 3 maja 1976 roku do dnia 31 października 1982 roku oraz od dnia 10 listopada 1983 roku do dnia

31 sierpnia 1986 roku w Zakładach (...) spółka akcyjna w Ł., a także okres zasadniczej służby wojskowej od dnia 16 kwietnia 1974 roku do dnia 31 grudnia 1974 roku. Nie uwzględniono do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 24 listopada 1986 roku do dnia 5 listopada 1991 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...), ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione zostało przez Archiwum i nie stanowi środka dowodowego przed organem rentowym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodnione 24 lat, 10 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 8 dni okresów nieskładkowych, staż sumaryczny wyniósł zatem 25 lat, 10 miesięcy i 29 dni.

/decyzja - k. 30 akt ZUS/

Po rozpoznaniu odwołania M. K. (1) od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 4 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt VIII U 2658/14 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 12 maja 2014 roku.

/bezsporne, wyrok - k. 34 akt ZUS/

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 marca 2015 roku przyznał M. K. (2) emeryturę od dnia 12 maja 2014 roku, tj. od daty określonej w wyroku oraz obliczył jej wysokość na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż M. K. (1) kontynuuje zatrudnienie. W celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wnioski o podjęcie wypłaty emerytury. Ponadto wyjaśniono, że z uwagi na to, że zgodnie z art.25 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, wysokość emerytury zostanie ustalona w ostatecznej kwocie z chwilą podjęcia wypłaty emerytury, tj. po rozwiązaniu stosunku pracy i zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury. Średnie dalsze trwanie życia zostanie ustalone na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury.

/ decyzja – k.52-53 akt ZUS/

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 marca 2015 roku przyznał M. K. (2) emeryturę od dnia 12 maja 2014 roku, tj. od daty określonej w wyroku oraz obliczył jej wysokość na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 26.201,57 zł; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi – 486.992,37 zł; średnie dalsze trwanie życia wynosi - 256,40 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wynosi 2.000,54 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej tj. $(26.201,57 \text{ zł} + 486.992,37 \text{ zł}) / 256,40 = 2.000,54 \text{ zł}$. Ponadto wyjaśniono, że z uwagi na to, że zgodnie z art.25 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, wysokość emerytury zostanie ustalona w ostatecznej kwocie z chwilą podjęcia wypłaty emerytury, tj. po rozwiązaniu stosunku pracy i zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury. Średnie dalsze trwanie życia zostanie ustalone na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury. Organ rentowy wskazał także, że kontynuuje wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie ustalonej decyzją z dnia 11 marca 2015 roku.

/ decyzja – k.56-57 akt ZUS/

W dniu 14 maja 2015 roku M. K. (2) złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury, załączając świadectwo pracy z dnia 12 maja 2015 roku potwierdzające okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 12 maja 2015 roku.

/wniosek – k.58, świadectwo pracy – k.59 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 czerwca 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 maja 2015 roku, ustalił M. K. (1) wysokość emerytury od dnia 1 maja 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2014 roku wyniosła: 20% emerytury obliczonej na podstawie art.53 ustawy emerytalnej – 375,50 zł oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art.26 ustawy emerytalnej – 1.635,76 zł, czyli łącznie 2.011,26 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1980 roku do 2013 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 77,92 %, przyjęto kwotę bazową w wysokości 3.191,93 złotych. Podstawa wymiaru emerytury wyniosła 2.487,15 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 31 lat, 10 miesięcy i 11 dni tj. 382 miesięcy okresów składkowych oraz 2 lata, 9 miesięcy i 8 dni tj. 33 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyniosła 1.877,48 zł brutto miesięcznie. Podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury, tj. na dzień 14 maja 2015 roku. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 30.180,99 zł; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi – 485.902,11 zł; średnie dalsze trwanie życia wynosi - 252,40 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wynosi 2.044,70 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami

określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej tj. $(30.180,99 \text{ zł} + 485.902,11 \text{ zł}) / 252,40 = 2.044,70 \text{ zł}$. Niniejszą decyzją doliczono składki zaewidencjonowane na koncie M. K. (1) do 30 kwietnia 2015 roku oraz doliczono staż do 30 kwietnia 2015 roku i przeliczono podstawę wymiaru świadczenia, co nie spowodowało zmiany kwoty świadczenia. Emerytura ustalona niniejszą decyzją została zawieszona, ponieważ jej wysokość jest mniej korzystna od emerytury ustalonej na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej o symbolu (...).

/decyzja – k. 64-65 akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 czerwca 2015 roku (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 maja 2015 roku, ustalił M. K. (1) wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 maja 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury, tj. na dzień 14 maja 2015 roku. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 30.180,99 zł; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi – 485.902,11 zł; średnie dalsze trwanie życia wynosi - 252,40 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wynosi 2.044,70 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej tj. $(30.180,99 \text{ zł} + 485.902,11 \text{ zł}) / 252,40 = 2.044,70 \text{ zł}$. Niniejszą decyzją doliczono składki zaewidencjonowane na koncie M. K. (1) do 30 kwietnia 2015 roku.

/decyzja – k. 66-67 akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności o powołane dokumenty z akt Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wiarygodność zgromadzonych dokumentów, jak również ich treść nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do negowania ich autentyczności.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne.

Kwestię nabycia prawa i wypłaty emerytur reguluje ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748, z późn. zm.).

Warto zauważyć, że z chwilą wejścia w życie tej ustawy ustawodawca nie przewidział żadnego ograniczenia związanego z koniecznością rozwiązania stosunku pracy w chwili przejścia na emeryturę. Wymóg taki wprowadzono z dniem 1 stycznia 2000 r.

W konsekwencji zmiany dokonanej ustawą z dniem 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodano art. 103 ust. 2a, który później został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za zgodny z Konstytucją RP (wyrok z 7.02.2006 r. SK 45/04), a który miał identyczną treść jak obecnie obowiązujący art. 103a ustawy emerytalnej, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2011 roku.

Zarówno poprzednio obowiązujący przepis art. 103 ust.2a, jak przepis obecnie obowiązujący – art. 103a ustawy emerytalnej stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wobec identycznego brzmienia wyżej cytowanych przepisów za w pełni aktualne należy uznać orzecznictwo Sądu Najwyższego w przedmiocie wykładni przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej i mogące mieć zastosowanie w przypadku wykładni art. 103a ustawy.

W ugruntowanym orzecznictwie sądowym uznano, że regulacja o której mowa w art. 103 ust. 2a nie narusza zasady ochrony praw nabytych, nie pozbawia osób zainteresowanych prawa do emerytury, oddzielając nabycie prawa do emerytury od jego realizacji oraz zawieszenia świadczenia w razie kontynuacji zatrudnienia bez rozwiązywania stosunku pracy (uchwała 7 sędziów z 10 listopada 2004 r. II UZ 89/04 publ. OSNP 2005 Nr 3, poz. 41, wyroku SN z 19.02.2004r. II UK 274/03 publ. OSNP 2004 Nr 21, poz. 376. z 12 lutego 2004 r. II UK 273/03, z 11.03.2004 r. II UK 276/03).

W orzecznictwie podkreślono również, że realizacja nabytego prawa do emerytury mogła następować dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy co oznaczało, że zawieszenie prawa do świadczenia trwało od chwili nabycia prawa do emerytury do rozwiązania stosunku pracy. Ponadto w orzecznictwie sądowym kontrowersyjne było również, czy w przypadku ustalenia prawa do emerytury orzeczeniem organu odwoławczego, zawieszenie jej wypłaty może nastąpić przed dniem powstania prawa do emerytury w decyzji organu rentowego wydanej w wykonaniu wyroku.

Przeciwko takiej możliwości wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 22 lutego 2007 r. (I UK 229/06 OSNP 2008, Nr 39, poz. 353).

Jednak w nowszym orzecznictwie ugruntowało się stanowisko, że wykładnia art. 103 ust. 2a wskazuje jednoznacznie, iż przepis ten wywołuje zawsze skutek zawieszający prawo do świadczenia (polegający na wstrzymaniu jego wypłaty) w sytuacji kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz, którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, bez względu na to, czy ta decyzja została wydana niezwłocznie po zgłoszeniu wniosku o prawo do emerytury, czy też w wykonaniu orzeczenia organu odwoławczego. Dogłębną analizę tej problematyki przedstawił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 marca 2011 r. II UK 299/10 LEX nr 817535, jak i w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 grudnia 2010 r. II UK 150/10 LEX nr 1001298.

Rozpoznając odwołanie ubezpieczonego Sąd w pełni podzielił stanowisku Sądu Najwyższego zaprezentowane w powyższych rozstrzygnięciach.

Sąd Najwyższy dokonując wykładni przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej wskazał, że z brzmienia tego przepisu wynika z jednej strony, że kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie miało wpływu na nabycie prawa do emerytury, które to prawo powstaje z mocy ustawy po spełnieniu warunków określonych w przepisach, z drugiej jednak strony przesądzało, że realizacja tego prawa (wypłata świadczenia) ulegała zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Ponadto z jego treści wynikało, że rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą umożliwia realizację świadczenia emerytalnego (wznowienie jego wypłaty), bez potrzeby występowania o ponowne ustalenie tego prawa. Nadto Sąd Najwyższy podkreślał, że ustawodawca wprowadzając regulację art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej miał na uwadze uniemożliwienie ubezpieczonym równocześnie realizację prawa do emerytury, poprzez jego wypłatę z osiągnięciem przychodu z tytułu zatrudnienia, kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury u pracodawcy na rzecz, którego realizowali je przed nabyciem prawa do wymienionego świadczenia. Wreszcie Sąd Najwyższy odwoływał się do wykładni gramatycznej art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, która wskazuje jednoznacznie, iż przepis ten zawsze rodzi skutek zawieszający prawo do emerytury (polegający na wstrzymaniu wypłaty świadczenia) w sytuacji określonej w jego dyspozycji i to bez względu, czy decyzja została wydana niezwłocznie po zgłoszeniu wniosku o prawo do emerytury, czy też w wykonaniu orzeczenia Sądu. Wzmacniając swoją argumentację Sąd Najwyższy wskazał, że taki sposób rozumienia w/w przepisu znajduje potwierdzenie także w jego wykładni historycznej szeroko zaprezentowanej w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z 10 listopada 2004 r. II UZP 9/04.

Przychylając się do stanowiska Sądu Najwyższego zareprezentowanego w uzasadnieniach wyroków z dnia 3 marca 2011 r. II UK 299/10 oraz z 10 grudnia 2010 r. II UK 150/10 należało uznać, że brak było podstaw do podjęcia wypłaty emerytury ubezpieczonemu od daty przyznania do niej prawa wyrokiem sądowym, skoro ubezpieczony w tym czasie, aż do rozwiązania stosunku pracy kontynuował zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy.

Wprawdzie nabycie prawa do emerytury było niezależne od kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy, jednakże realizacja tego prawa (wypłata świadczenia) uległa zawieszeniu do czasu rozwiązania stosunku pracy z tym pracodawcą.

Treść przepisu art. 103a ustawy emerytalnej, który miał zastosowanie w przypadku ubezpieczonego, jest jednoznaczna i w sposób precyzyjny formułuje przesłanki zawieszenia prawa do wypłaty świadczenia emerytalnego. Z przepisu tego wynika wprost, że realizacja prawa do emerytury ulega zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy.

Sama istota zawieszenia emerytury sprowadza się do tego, iż do czasu ustania okoliczności występowanie, której powoduje zawieszenie tego prawa, organ rentowy nie realizuje wypłaty emerytury. Z kolei w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania przyczyny, nie wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty (art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej). Zasada ta znajduje też zastosowanie także przy rozwiązaniu stosunku pracy, o którym mowa w art. 103a ustawy. Wypłata emerytury może być podjęta w takim przypadku najwcześniej od miesiąca, w którym ustał stosunek pracy i fakt ten został należycie udokumentowany.

W sytuacji zatem kontynuowania przez wnioskodawcę zatrudnienia w dacie ustalenia mu prawa do emerytury, realizacja świadczenia emerytalnego była możliwa dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, bez potrzeby występowania o ponowne ustalenie tego prawa.

Reasumując, skoro odwołujący od dnia 1 stycznia 2014 roku nieprzerwanie do dnia 12 maja 2015 roku kontynuował zatrudnienie na podstawie tego samego stosunku pracy, a prawo do emerytury nabył od dnia 12 maja 2014 roku - to art. 103a ustawy emerytalnej miał do niego zastosowanie i tym samym zaistniały okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do wypłaty jego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego.

Konkludując Sąd uwzględniając powyższe okoliczności uznał, że zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem i odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne oddalił na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

16.02.2016r.